

Cançons d'ara per un públic d'avui

LES vetllades es repeteixen una i altra vegada, i aquest Palau de la Música de Barcelona, que molt sovint tant costa d'omplir, se'l veu en el curs d'aquestes sessions plé de gom a gom. Tothom hi va pel mateix: escoltar un estol de poetes d'ara i d'aquest país. Acompanyant-se a la guitarra, i a la manera dels antics trobadors però amb un llenguatge ben actual, ens parlen, amb tendresa uns, amb ironia d'altres, i també amb una mica de rebel·lia de les alegries i les penes de les injustícies i contrasentits, d'aquest món que ens ha tocat de viure.

No són cançons buides i intranscendents, d'aquelles en les que s'intenta que «corazón» rimi amb tot, encara que sigui amb «melón». Són cançons fetes amb el cap i amb el cor; tenen una inquietud i estan fetes pensant que allí on difícilment arriba un llibre hi arriba una cançó.

Per amenitzar aquestes vetllades, es van tornant en ordre d'actuacions els representants de la cançó catalana actual. Tots aquest que, cada u amb el seu estil, han aconseguit un renaixement tan admirable de la cançó catalana.

Hi ha els «Setze Jutges». Una agrupació d'aficionats creada quatre o cinc anys endarrera, i que compta ja amb tretze components, persones que en la vida particular són escriptors (com J. M. Espinàs). O bé estudiants (com Guillermina Motta i Enric Barbat). Metges (com Delfí Abella), o senzillament una mare de família (com Remei Margarit). Agrupació, doncs, oberta a tothom: cal solament tenir coses interessants per a dir i saberles dir amb gràcia.

Alguns d'ells es dediquen a la vegada a traduir i interpretar obres de reconegudes figures mundials com Georges Brassens o bé a musicar poemes de Salvat Papasseit, Espriu, etz. i a cantar també cançons tradicionals.

Magda és una professional de la cançó catalana que interpreta principalment les composicions de Lleó Borrel i J. M. Andreu.

Francesc Heredero. Un bon intèrpret d'Elvys Presley en català.

Núria Feliu del teatre s'ha passat a la cançó, canta inclús «espirituals» i ha batut un rècord de venda amb el seu primer disc.

S'han format també alguns conjunts musicals, dedicats a interpretar ballables i música moderna amb un caire «jazzista». «Els quatre gats» foren els qui trencaren el gel. Ara n'han sortit d'altres: «Els tres tambors», «Els Xerracs», tots són nois simpàtics i bons músics, i el que més sorprèn... agraden, tenen èxit, sense necessitar perruques o vestits estrafolaris.